

Prapraotec

Kde začít?

Tak to je jasné. Začneme právě tady, kde odpočíváte před svou obrazovkou, srdečně se bavíte estrádou některé z řady televizních stanic, popijíte pivo a přikusujete slané pečivo. Čechy, Morava a Slezsko, to je naše teritorium.*

Kdy začít?

To už je horší. Kam až... Dobrá, miliarda let sem či tam... Sopky soptí, do povětří lítají oslnivé rachejtle barevného nitra země, žhavá láva si hledá cestu, nádherná pastva pro oči, leč očí není. Není tu živáčka, který by se tím divadlem potěšil.

Tak dál, či vlastně blíž. Voda zalévá naši budoucí vlast, slunce svítí, je teplo, moře... MOŘE! Máme moře! Ale my lidé tu nejsme, moře si užívají trilobiti. Moře odejde a znovu přijde. A ještě jednou. Třikrát jsme měli šanci stát se národem rybářů, stavitelů lodí, cestovatelů, objevitelů nových zemí, námořních bitkařů, dobyvatelů a okupantů, pirátů, zlodějů a drancovačů kulturního dědictví domorodců, ale nebyli lidé.

Avšak překulilo se jen pár miliard let a vše se začalo měnit. Ve vodě a pak i na zemi se objevily nižší organismy, pak vyšší organismy, ještě vyšší organismy... Nic vám to neříká? Dobře, tak jednoduchý uhlovodík, řetězec uhlovodíků, aminokyseliny, bílkoviny, cytoplazma a jádro, prvoci, strunatci, obratlovci, čelistnatci, ryby, obojživelníci (ryby vylezly na souš!), plazi, bylo jich strašně moc – koneckonců, co taky ty miliardy let dělat – až k malinkaté veverce, kterou vědci označili za naši *praprapramáti*. Soudný člověk si umí představit, jak dlouhá cesta pak ještě byla k čtvrtopícím, poloopicím, tříčtvrtěopicím a opicím, které nám titíž vědci vnutili za praprarodiče.**

Někdy na konci třetihor (sbohem, české moře!) se ochladilo, pralesy ustoupily a jejich místo zčásti zaujaly stepi. Jen tak se moh-

** Občas i kousek Slovenska – ony ty dávné kmeny a národy na nějaké hranice nedbaly.*

Nejspíš by jejich příslušníci nechápavě kroutili hlavami, kdyby zjistili, že Češi a Slováci si téměř po půli tisíciletí společného žití pečlivě vykolíkovali státní hranice, postavili celní a pasové domečky (1993) a po čtrnácti letech je zase zrušili (2007).

*** Mnozí muži si umějí představit statného orangutana jako svého otce. Zajímavé ale je, že když dojdou k matce, udělá se jim při té představě špatně.*

lo přihodit, že jednoho dne tlupa lidoopů vedená lídrem – říkejme mu třeba LI – po čtyřech vesele vyskotačila z lesa a překvapeně zírala na křovinatou step, rozprostírající se před nimi. Mžourali do bledého slunce, které z lesa skoro neznali. LI byl uchvácen – z života v temném pralese měl revma a žvýkání syrové zvěřiny se mu už zajídalo. Zavyl nadšením a rozběhl se dál. Ostatní ho váhavě následovali.

Když se LI unavil, posadil se. Tlupa se kolem něho sesedla a čekala, co se bude dít teď. A dělo se, jako vždy, když se do děje vloží nespokojená ženská. Družka LI – říkejme jí třeba DI – si už dlouho pro sebe vyrážela nespokojené hrdelní zvuky a nyní využila přestávky, aby nespokojenost svému druhovi důrazně vyjádřila. Činila to tak, jak to činí ženy dodnes: Vyrážela zlostné nesrozumitelné zvuky a šermovala končetinami.* V podstatě šlo o toto:

** Odjakživa nespokojené ženy postrkovaly líné muže, aby ti něco vymysleli a vytvořili. (My nemůžeme, někdo musí pracovat, říkaly ženy s oblibou). O pokroky lidstva se tak v podstatě zasloužily ženy – většinou remcáním.*

DI: „Proč nás vlečeš do neznáma, pojď okamžitě zpátky!“

LI: „Je to tu zajímavější a je tu teplo.“

DI: „Není tu bezpečno a není tu co žrát.“

LI: „Žádné nebezpečí nevidím a žrát...“

Rozhlédl se kolem sebe, utrl trs obilí, přední tlapou drolil semínka a shromažďoval je v druhé tlapě. Když jich měl dost, strčil je do tlamy, rozžvýkal je a spokojeně polkl.

„Dobry. Zkus to!“

„Ale...“ chystala se mrmlat DI dál, když vtom chytla od svého druhu lepanec, až se jí před očima zatmělo.

„Řek jsem, ZKUS TO!“ zařval LI.

DI utrhla trs obilí a nemotorně se pokoušela vydrolit semínka. Semínka jí propadávala mezi prsty a samec se šklebil. Ale rychle se zlepšovala, až měla hrst, kterou vsypala mezi zuby.

„Není to špatný;“ podotkla smířlivě. Nechtěla chytit další facku.

„No proto,“ zabručel LI a dál drolil semínka. Náhle se mu tvář rozjasnila nečekaným poznáním: Bude jen sedět a potrava bude po ruce! Konec honění za žvancem!** Spokojeně se rozhlédl po okolí. Kolem se ve větříku vlnily traviny a nedaleko vyčníval nevysoký pahrbek tvaru buřinky.

„Tady zůstaneme,“ oznámil LI ostatním. „Za žrádlem se nemusíme honit a je tu zdravější prostředí. Budeme požírat semena. Postupně budou naše přední tlapy stále šikovnější a my si je začneme šetřit,“ pokračoval LI v projevu a k úžasu všech se na okamžik

*** Ideál všech mužů od pravěku po současnost.*

postavil na zadní. „Potrvá to jen nějakých pár milionů let a budeme chodit výhradně po zadních, špičáky se nám obrousí – takže začneš vypadat trochu k světu,“ obrátil se ke své družce, „vytvoří se nám patro a silný jazyk, což je nezbytný předpoklad k tomu, abychom se začali dorozumívat kloudnou řečí, a ne takovým řevem jako teď. A to všechno bude možný jen proto, že jsem vás – blbce – dnes zavedl sem do stepi,“ skončil spokojeně.

Po celou dobu přednášky ho zbožně pozoroval jeden mladý lidoop – nazývat ho nebudeme nijak, protože to na tu chvíli nemá cenu –, trhal, drotil a polykal všechno, co mu přišlo pod

** Nejjednodušší způsob, jak se posouvat kupředu, nabízí metoda pokusů a omylů.*

tlapu. Teď se chytil za břicho, vyrazil pár neartikulovaných zvuků a v křečích vypustil obsah střev a duši.*

„Nejdřív se ovšem naučíme rozpoznávat, co k žrádlu je a co ne,“ dodal LI.

Jistě jste poznali, že tento prozíravý lidoop-vůdce byl ve skutečnosti náš prapraotec Čech. A již od této doby si Češi z generace na generaci předávají ono sebeuspokojivé rčení o „zlatých českých ručičkách“ – navzdory statistikám o bídne produktivitě práce ve srovnání s lidoopy ze Západu.

Pahorku, pod nímž se usídlili, můžeme říkat P1 a řece, ve které směla DI občas ulovit nějakou rybu pro zpestření vegetariánského jídelníčku, třeba R5. Časem podle ní vyšlapala mladá děvčata stezku E55, ale to už bychom zabíhali do přílišných podrobností.

Prapramatka

Zvídavého čtenáře, který sledoval odvážný výpad D1 vůči jejímu druhovi, jistě napadne: A co prapramatka? Odpovídám: nic.

Nebylo žádné prapramatky a i ty nejctizádostivější ženy dneška se s tím musejí smířit. Prapraotec a s ním i ostatní lidoopi se chovali jako všichni samci té doby: Uviděli zadek samice sbírající semínka, vzrušili se, hupli na ni – a než bys řekl švec, bylo po všem.* A bylo jim jedno, o kterou jde. Pro lidoopky to mělo jednu výhodu: Těch pár chvil sexu si užily všechny, mladé i staré, hezké i šeredné.

Vůdce smečky – v našem případě L1 – však měl vytipovanu jednu, která se mu starala o krmí. Ale kvůli tomu ji prapramatkou nazývat nebudeme. Můžeme v tom jen spatřit další dominantní vlastnost Čechů, která se táhne až do dnešní doby.

** Ostatně, podle svědectví současných žen se zdá, že tento přístup k sexu mnoha mužům zůstal.*

Dlouho, předlouho každopádně trvalo, než se lidoopi naučili vzpřímeně chodit, běhat, štípat lidoopky do zadku dvěma (!) prsty, mluvit a zpívat... Rozhodně déle, než co se naučili krást a zabíjet.

Jistě by nebylo bez zajímavosti nahlédnout do života našich předků v různých fázích jejich vývoje a sledovat, jak pomalu a cestou omylů se prokousávali k pokroku – dobrá, zaznamenejme ale spoň zásadní zlom ve vývoji našich předků, o který se zasloužila jistá D5428 přezdívaná *Vykuk*. Jednoho dne prohlásila ke svým družkám:

„Už mám dost těch samců, co na mě furt zezadu skáčou a funí mi na zátylek. Už mám dost neustálého vláčení velkého břicha a porodů...“

„To my máme taky,“ odpověděly družky, „ale co s tím chceš dělat?“

Vykuk se zamyslela.

„Proč na nás skáčou?“ zeptala se. „Protože vidí naše vyšpulené zadky,“ odpověděla si. „Zkusme je neprovokovat,“ navrhla a posta-

vila se na zadní. Ohromené družky ji rozpačitě následovaly. Skutečně si tím zajistily pár dní klidu – než překvapení samci zjistili, co se stalo. Pak se i oni postavili na zadní, rozhlédli se kolem – a první samici po ruce srazili na kolena.

A od té doby my lidé chodíme na zadních a na kolenou provádíme jen některé nevyhnutelné úkony.*

Bylo by to vývojové líčení dlouhé a nejsem si jist, zda by udrželo vaši pozornost. Donekonečna by se v něm opakovaly přelámané hnáty z nepovedených chodeckých pokusů, mrtvolky nešiků, již při běhu přehlédli hlubokou rokli, roztrhaná těla nebožáků, již nepředběhli pratygra, či závodníků, co skončili v náruči medvědice, v křečích umírající lidoopi, opi a pi, kteří pozdě zjistili, že ne každá rostlina je jedlá, a další, již po požití jiných rostlin zešíleli a vyvražдили své soukmenovce.

Vlastně, jak to tak přehlížím, nejspíš by vás to zajímalo. Tak snad někdy příště...**

** V mládí
sexuální,
s postupujícím
věkem méně
přijemné:
drhnutí podlahy
rejžákem, hledání
spadlého prášku,
vypadlých zubů...
Někteří se modlí,
aby jim Bůh
odpustil hříchy,
jiným je to fuk.*

*** Zatím si
o tom můžete
číst v báječných
knihách Eduarda
Štorcha.*

Keltové alias Bójové

My se přeneseme do doby, kdy již nepotřebujeme vědecky číslovat vývojové generace našich předků, neboť je máme pojmenované. Přeneseme se do doby, kdy se v bažinách na nynějším francouzsko-belgicko-holandsko-německém pomezí začali náhle líhnout Keltové.

Stalo se to jednoho teplého a vlhkého léta přibližně 400 let před naším letopočtem. To se zkraje léta zčistajasna na nebi zjevila nazelenalá záře a z ní se posléze vyloupila veliká šedá pecka.

„Zastav na chvíli,“ požádal uvnitř pecky kus hmoty, „musím vyhodit smetí.“

Pecka zůstala viset ve vzduchu nad bažinami, pak se otevřel otvor a z pecky se vysypaly miliony lesklých cingrlátek. Tretky se snášely dolů k bažinám, třepotaly se ve vzduchu a přitom házely tak zuřivé záblesky, že se veškerá bažinatá zvěř v hrůze zavrtávala do bláta v domnění, že na ni útočí nějaká smrtonosná bouřka. V tom stresu si vůbec neuvědomila, že schází hromobití.

Brzy však bažinatá zvěř z bláta rychle vypadla. Neboť s bažinami se dělo něco podivného. Vzrůstalo v nich napětí, bláto se začínalo chvět, tetelit se, třást, třepat. Pak vzdychalo, bublalo, až hulákalo... A na konci léta to propuklo. Za zpěvu bojových písní z bažiny vypochoďovala řada keltských bojovníků v plné zbroji. Za ní druhá řada keltských bojovníků v plné zbroji. A třetí řada Kelfanek beze zbroje.* A tak se to opakovalo. První, druhá, třetí řada na západ. První, druhá, třetí řada na východ. První, druhá... jih... sever... Ne, sever ne. Do zimy by se dral jen blázen. Stovky, tisíce, desetitisíce Keltů na pochodu Evropou.

Západní křídlo obsazuje Francii a Britské soustroví. Jižní křídlo překonává Alpy, namlátí Římanům a opaluje se na plážích Ligurie. Východní armáda prochází českou kotlinou a podél Dunaje do Panonie, na Balkán, dupe po Thrákii, Makedonii, Řecku, Malé Asii...**

-400

** A bez šatů.
Neboť nejvíc síly
v sobě objeví muž,
když se žene za
nahou ženskou.
Proto byli Keltové
jako válečníci tak
úspěšní.*

*** Nešťastnou
souhrou náhod
se jedno semínko
zadrhlo ve
vývinu a naplno
se rozpučelo
až ve třicátých
letech 20. století
v Německu.
Ten pozdní
zmutovaný Kelt
se pak s armádou
vydal po stopách
dávných předků
a zabíjel,
zotročoval
a ničil...*

Agara – Ohře
Elba – Labe

Táhl tak podél řeky Agary kmen Bójů – jedna z odnoží mocného a početného kmene Keltů, jenž operoval v mnoha končinách Evropy. Jeho příslušníci se s uspokojením rozhlíželi po úrodné nížině, mnuli v ruce černozem a hnědozem a zkoumali kvalitu divokého chmelu. Pak se Agara vlila do řeky Elby a kmen postupoval proti jejímu proudu. V jednom z ohybů řeky zahlédli nedaleko ve stepi vypínat se pahrbek zvláštního tvaru.

„Náčelníku, podívej,“ ukázal mladý pobočník na kopec. „Co takhle vylézt na vrchol a rozhlídnout se po kraji? Třeba bychom se usadili tam...“

Náčelník se podíval na kopec, pak svým pohledem mladíka, jenž dychtivě očekával jeho odpověď, zavrtil do země a zavrčel:

„Na suchu pod kopcem by se usadil jen blbec. My zakotvíme někde u vody.“*

* Měl tu
příležitost dávno
před praotcem,
ale prošívl ji.
Nevylezl na
kopec, nedržel
slavnostní řeč
ke svému lidu,
neusídlil se pod
kopcem. Proto
tu zem po něm
nepojmenovali
a jeho jméno
zmizelo
v zapomnění.

A zrovna v ten samý čas táhl z jihu podél řeky Atavy keltský kmen Kotinů. Občas si některý člen pro zábavu vyrýžoval trochu zlatých zrněk, ale moc se nezdržovali, neboť je cosi pohánělo dál. Na soutoku Elby a Vultavy se oba kmeny sešly.

„A hledíme, Kotinové,“ vyhrkli překvapeně Bójové, „kampak tudy cestou?“

„Ale, tiež hľadáme dačo, kde by sme sa usadili. Už sme mysleli, že to máme – pekné miesto, zlato v struhe, len... Len viac slnka potrebujeme, aby sa vinnej réve darilo,“ rozvažovali Kotinové. „Tak to sa tu obrátíme a pôjdeme po tejto rieke za slnka východom.“

„A to zase nám se tu docela líbí,“ řekli Bójové ulehčeně, když zjistili, že se nebudou muset dělit o životní prostor, „chmelu se daří, pivo bude dobré. Asi se tu někde usadíme. Kde že jste našli to příhodné místo?“

„Keď pôjdete tu proti prúdu tejto Vultavy, prídete k sútoku s riekou (dnešní Berounka). Tá tečie tu,“ máchl náčelník pravou rukou. „Ale chodzte ďalej a z tejto strany,“ máchl levou rukou, „pritečie hen ten oný... zlatý potok. Sú tam dva vrchy a vedie tam obchodná cesta.“

-350 Bójové zpusobně poděkovali za dobrý tip. Pak společně obětovali bohyni Kotyz, *lebo je to žena*, jak řekl vrchní druid Kotinů, a měli se k odchodu.

„Tak šťastnou cestu,“ řekli Bójové, „a dejte vědět, až se usadíte. A až nám pošlete zprávu, ptejte se na Boiohaemum – zemi Bójů.“

Atava – Otava
Vultava – Vltava

„A vy sa pýtajte na Kotinaemum – zem Kotinov. Zatiaľ nevieme, kde bude, ale vieme, že tam, kde bude, bude naozaj slnko, víno a chutné ženy.“

„Třeba se zas někdy sejdemě,“ volali Bójové.

„Možno hej,“ volali zpátky Kotinové. Když byli z doslechu, podávali se na sebe a dodali: „Ale skôr nie. Prečo tiež?“*

Bójové našli zlatonosný potok a dva kopce. Na jednom se usídlil panovník s družinou, na druhém našli útočiště druidové se svými žáky. Druidové ovládali duchovní život svého lidu – prováděli soukmenovce složitým systémem božstev a svátků, obětovali bohům pochutiny, zvěř i lidi, soudili skutky soukmenovců, léčili jim choroby, ale především byli chodící zásobárnou moudrostí, které si předávali z generace na generaci. A tak jejich žáci u nich začínali jako mladí a učili se nazpaměť dějiny kmene, právo a obyčaje, náboženství, léčitelství, přírodozpyt, hvězdoprapectví, předvídání přírodních dějů i lidských skutků. To všechno si žáci cpali do hlavy a neustále hlasitě opakovali, aby si vše zapamatovali. Žáků si druidové vybírali vždy víc, neboť i když předvídání měli v popisu práce, do dětských lebek neviděli. Mnozí žáci v nich ukrývali pitomosti a na moudra se pak nedostávalo. Takoví žáci odpadávali a stávali se z nich zemědělci, řemeslníci a bojovníci. Nadaní jedinci memorovali a memorovali – pět, deset, patnáct i více let, podle toho, jak vzdělání byli jejich učitelé a jak čiperné byly mozkové buňky žáků.**

Hradiště se pomalu rozrůstalo. Pomalu, protože...

„Vaše výsledky jsou čím dál horší,“ lál rozmrzele vrchní druid Bokorad svým dospělým žákům. „Vezměte si příklad z těch malých, jak jsou pilní a jaké dělají pokroky! Zatímco vy... Podívejte se na sebe – bledí, pohublí a nepřipravení. Co se s vámi děje?“

Druidi-čekatelé se chvíli ošivali, ale pak si jeden dodal odvahy a spustil:

„Nemůžu se soustředit na učení. Sotva vyjdu do osady, skočí po mně nějaká ženská a zatáhne mě k sobě na lůžko. Na to bych si nestěžoval. Ale jen vyjdu, je tu druhá a za ní třetí... Jejich moc.“

Osmělil se i další:

„Šel jsem si včera koupit hrnek. Cestou jsem si poctivě deklamoval opus o trestání krádeží všeho druhu, když vtom po mně

** Jak všichni víme, setkali se jejich potomci za více než 2 000 let a vydrželi spolu žít 70 roků. Někteří to považovali za příliš krátkou dobu, jiným to připadalo jako těživá věčnost.*

*** Jaký pokrok udělala česká vzdělávací soustava od té doby! V 21. století dokázali někteří vykutálení čiperové vystudovat vysokou školu v Plzni za několik měsíců!*

skočily dvě ženštiny středního věku, vtáhly mě do stavení a na podlaze ze mě veškeré trestní právo vytřásly...“

Jako by se vytáhla stavidla, otevřela se ústa dalších.

„Dost!“ okřikl je Bokorad. „A vy neposlouchejte, co nemáte!“ obrátil se k malým žáčkům, kteří seděli s otevřenými pusami. „Palte na dvůr a opakujte si domácí cvičení!“

Pak propustil i dospělé žáky a oddal se přemítání.

„No, nejsou to pitomci?“ mumlal si pro sebe nespokojeně. „Co já jsem toho v mládí zvládl...“*

Ale odpoledne si ho povolal panovník a ukázalo se, že má stejné starosti.

„Ano, je to problém,“ vraštil tvář vládce Rambobud. „Scházejí nám muži. V nedávných bojích jsme jich mnoho ztratili. Jejich vdovy odmítají rodit, protože by samy děti neuzivily. Ale užít si s mladíky, jak vidno, to si dají říct. Jsi vrchní druid – musíš něco vymyslet.“

Bokorad se vrátil na svůj kopec a povolal k sobě dva nejstarší druidy. Přednesl jim problém a chvíli čekal, jestli z nich vypadne nějaké moudro. Ale druidi vznešeně mlčeli.

„Dobře, dobře, stejně jsem to už vymyslel. Jen to musíme patřičně prezentovat. Musíme lidem předvést velikou podívanou,“ uvažoval Bokorad nahlas, „aby si to všechno kolem ní zapamatovali... Kolik máme zajatců?“ obrátil se s otázkou na druhy.

„Poslední tři,“ řekl první s kapkou lítosti v hlase. „Posbírali jsme je tehdy na bojišti polomrtvé a vylízali je z ran. Vy-pěs-to-vali-jsme-si-je,“ dodal důrazně, aby nebylo pochyb, kdo má na tom zásluhu. Ale to vrchního nezajímalo.

„Tři,“ opakoval Bokorad a přimhouřil oči. „Magické číslo tři! Na tom to postavíme!“

Obrátil se k druhému druidovi a zeptal se:

„Jaký máme nejbližší svátek?“

„Lugnasad.“

„Á... to ne,“ zašklebil se nejvyšší. „To by se taky mohl bůh Lug naštvat. Uspořádáme obětiny mimo harmonogram,“ rozhodl.

-150 A tak se při nejbližším úplňku shromáždili všichni Bójové v posvátném háji. Posvátný háj byl mimo hradiště na kraji lesa, neboť některé bohoslužby byly spojeny s pyrotechnickými efekty a nikdo nechtěl riskovat požár v osadě. Slunce pomalu zapadalo a měsíc se ještě dlouho neměl zmocnit vlády, když přivedli tři spoutané zajatce a přivázali je ke kúlům. Vyzábli muži, odění jen

* Muži
poměrně brzy
ztrácejí paměť.
O to víc však
s přibývajícímí
léty roste
jejich fantazie
a v ní nabývají
hrdinské skutky
jejich mládí
neskutečných
rozměrů.

do zbytků látky, měli v ústech roubíky, aby svým řevem nerušili obřad. Nakonec volným krokem dorazilo procesí v bílých tunikách. V čele velký druid Bokorad, za ním dva starší druidové, dva mladší druidové, dospělí žáci, dorostenci, starší žáci a mladší žáci.* Bílé řízy utvořily za nejvyšším polokruh. Bokorad se obrátil čelem k masám, pozvedl ruce a promluvil silným hlasem:

„Magické je číslo tři. Uctíváme dnes tři naše hlavní bohy: Tara-nise, vládce nebes, Teutatese, boha války, a Esuse, vládce mrtvých, a prosíme je, aby požehnali našim úmyslům. Neboť vězte, že ode dneška se zásadně změní pravidla našeho soužití.“

Dramaticky se odmlčel a muži vyvinutých plíc zaduli do kozích rohů. Lidé zpozorněli a vrchní pokračoval:

„Každý muž způsobilý tělesně i duševně pro stav manželství vezme k sobě dvě ženy. S oběma bude obcovat, obě budou rodit děti, obě budou mít stejná práva. Ti muži, kteří dnes žijí s jednou ženou, vezmou si další z těch, jež o muže přišly – i s jejími dětmi. Na výběr mají muži celého kmene čas do příštího měsíce úplňku. Poté zbylé ženy přidělí rada starších druidů. Toto nezbytné opatření potrvá tak dlouho, než se zase stavy mužů a žen vyrovnají. Magické je číslo tři.“**

Bokorad se odmlčel. Správně předpokládal, že po prvotním ohromení se lidé rozpovídají. Muži – ti si odjakživa každou novinu musejí řádně promyslet – nejdříve ohromeně mlčeli. Pak hrdě nadmuli své hrudi při představě sexuálních hrátek ve třech a následně z hrdel vyrazili nadšené výkřiky. V tu chvíli se do nich pustily ženy – tedy jejich právoplatné manželky –, které v novém opatření kupodivu žádné výhody neviděly.

„Ani NÁS nedokážete kloudně uživit,“ křičely ženy, „natož další hladové krky, s NÁMI se hádáte, a teď ještě s další ženou... MY jsme se pro vás sedřely a smetanu teď budou lízat jiné? A jestli si představujete, že NÁS, právoplatné, v loži šidit budete, tak to tedy prrr! To si dobře ohlídáme!“

Mužům mezitím došlo, že další ženu mají na krku v každém případě, tak jen ženám pěstí hrozili a silným hlasem opakovali:

„Hubu drž, prostořeká, já jsem si to nevymyslel. Poslouchej pana vrchního!“

Slunce házelo rudé louče po okolí a vrchní druid moudře čekal. Když usoudil, že stačilo, zvedl obě ruce, silné plíce zaduly a shromáždění pomalu tichlo.

** Kategorii rodičů s dětmi zavedli až sportovně naladěni komunisté při masových cvičeních na spartakiádách.*

*** Mezi okolními kmeny vešlo opatření ve známost jako Bójská trojka. Bylo velmi populární a mnoho mladých mužů z jiných kmenů se u svých náčelníků domáhalo následování bójského příkladu. Později když už byl mužů dostatek, upadla Bójská trojka v zapomnění. V nevázané formě ji zvěkřísili až ve 20. století Švédové, když ve své bohaté zemi už nevěděli, co samýma roupama dělat.*